

исповіди г. Веретельникъ,—въ качествѣ редактора офіціозной украинской газеты, я находился тогда въ самомъ центрѣ украинскаго движенія, въ Черновцахъ, и былъ всегда хорошо обо всемъ освѣдомленъ со стороны вождя этого движенія, члена австрійскаго парламента и делегаціи Н. Н. фон-Василька. Я долго присматривался, какъ искореняется въ Буковинѣ и Галиціи „русофильство“, какъ называютъ русское національное движеніе австрійскіе и мазепинскіе офіціальныя круги. Все, что я видѣлъ, *давало мого совѣсть тяжельмъ камнемъ и я не мого вынести участія во вспль этихъ волюющихъ къ небу злодѣйствахъ*, совершаемыхъ надъ моими же родными братьями въ странѣ, гордящейся своей конституціей, я удалился и рѣшилъ засвидѣтельствовать предъ всѣмъ міромъ о томъ, что мнѣ извѣстно, разоблачить передъ русскимъ обществомъ скверную и проклятую работу мазепинскихъ лидеров“ („Новое Время“, ч. 18507).

Такъ пише тепер д. А. Веретельникъ, такъ у редакціі „Нового Времени“ виясняе мотиви своїхъ учинків. Я цих мотивів не торкатимусь по суті, але не можу не поставити їх поруч деякихъ фактів, про які розповів сам д. А. Веретельникъ. Кривду гр. Бобринському заподіяно ще р. 1908, иншимъ кривдам, про які тепер не може мовчати д. А. Веретельникъ, минуло теж чимало часу. І виходить, що от до 15 октября 1913 року д. А. Веретельникъ твердо носив на своїй совісті такий важкий камінь і навіть не попробував скинути його з себе, терплячи всі злочинства „мазепинськихъ лидерів“. Чому це так? Одно з двох: або камінь не такий уже важкий був для д. Веретельника й не дуже душив на делікатну його совість, або ж... або совість зовсімъ не така то вже делікатна у д. Веретельника. Але от він нарешті прозрів і пішов полетити свою совість сповіддю перед нафтоносною фірмою бр. Сувориних. З того, що він не знайшовъ собі кращого місця на сповіді, цілкомъ виразно врисовується ота делікатна совість д. Веретельника. І мене тільки одно цікавить: якъ таки досвідчена така фірма, купуючи залежалый крам у д. Веретельника, не запитала у свого контрагента:

— Чому це ви, добродію, п'ять років носили на совісті тяжкий камінь і—ві чачирк? І чому врешті аж на п'ятий рік ви „удалились“ і зважилися розповісти світові про „і страшні злочинства, яких не тільки свідком, а й співучастникомъ себе рекомендуєте? І до скількохъ нарешті атмосфері надушування може дійти ваша делікатна совість, що такъ болить за „ріднихъ братів“ своїхъ.

Поставити ці питання—значить, відповісти на їх. І я певен, що коли б торгова фірма цихъ була зацікавилася, то залежалый крам д. Веретельника й далі лишився б на його делікатній совісті. Але фірма бр. Сувориних і не могла такихъ питань ставити, бо певна, що все продається і все купується і що після деякихъ маніпуляцій і завалаящий крам може за найсвіжіший зійти. А більш їй нічого, певна річ, і не треба.

Сергій Єфремов.

Залежалый крам.

Торгова фірма—„бр. Суворини“, що недавно ще на всю Росію прогреміла була нафтовимъ фонтаномъ у редакціі „Нового Времени“, має надзвичайну хіть до всякихъ „разоблачень“. Вона, не раз на гарячому вчинку спіймана й осоромлена доведеними підкупамы, розуміється, не може собі уявити, щоб хто инший инакше в своїхъ справахъ поводилося. Адже звичайно, що людина безъ чести в кожному теж бачить брак того, чого сама не має; людина з нахилом до запродавства, думас, що все купується і все продається. І на цьому раз-у-разъ буде свої обрахунки.

В одному з останніхъ чисел пошти-ва фірма вхопилася знов за „разоблачення“ про відомого депутата буковинського барона М. Василька, ніби він за гроші, од австрійського уряду одержані, нищив „русскихъ“ на Буковині, робив фальшування офіціальнихъ документів і, між иншимъ, р. 1908 пустив ті фальшиві відомости, на підставі якихъ гр. Бобринському заборонено приїздити в Австрію. Я не беруся обороняти д. М. Василька,—це він сам, коли вважатиме за потрібне, пограбить краще зробити. Я звернув увагу на нові „разоблачення“ торгової фірми бр. Суворинихъ тільки через те, що тут, на жаль, замішано ще одну особу, яка досі далеко стояла од „куплю діющихъ“ в Ертелевому переулкові.

Свої відомости редакція „Нового Времени“ має од д. А. Веретельника. Цей автор кількохъ невисокої вартости літературнихъ праць українською мовою рекомендувавъ себе в редакціі україножерного органа за колишнього редактора українського часопису „Народний Голос“ та самовидця й навіть „Соучастника“ этихъ австрійськихъ дѣлишекъ“, про які нині розповідає світові невідкупне „Новое Время“. „По своєму званію,—говорить въ своїй